

185

Colecția **POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE**
DINTRE LUCRĂRILE TRIMISE LA CONCURS

„1 GIGANT 1”

SI

„LUMINA VIE”

EDITATĂ
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

DINTRE LUCRĂRILE TRIMISE LA CONCURS:

ROMULUS VULPESCU — LIVIU MACOVEANU

1 GIGANT 1

(R. P. R.)

RADU NOR

LUMINA VIE

(R. P. R.)

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”
Anul VIII — Nr. 185 — 1 august 1962

Din scrisorile cititorilor

Tin să vă mulțumesc pentru răspunsul la scrisoarea mea în care mi-ați făgăduit că veți publica și alte romane cu teme din biologie.

Am 14 ani și învăț la Școala de 8 ani nr. 3.

Cu învățătura o duc bine, avînd medii numai de la 7 în sus.

Duminica merg aproape întotdeauna la Muzeul „Gr. Antipa”, unde se țin conferințe foarte interesante.

Am să vă ajut în continuare la popularizarea Colecției, împrumutînd fasciculele ei sau convingînd pe colegii și prietenii mei să și le procure.

În ultimul timp, am citit „Constelația din ape”, care mi-a plăcut mult. De asemenea mi-a plăcut ecranizarea romanului științifico-fantastic al lui Al. Beleaev „Omul amfibie”.

În încheiere, vă urez mult succes în publicarea unor lucrări cit mai interesante (mai ales biologice).

SUCIU IOAN

București

In primul rînd, vă comunic că, urmînd sfatul dat, mă voi abona la Colecție.

Am terminat clasa a V-a și am 12 ani.

Cu școala o duc bine. La majoritatea materiilor am medii numai de 9 și 10. Geografia și istoria îmi plac cel mai mult.

Colecția îmi zugrăvește viitorul omenirii. Ea mă ajută să înțeleg mai bine multe legi ale naturii.

Am reușit să atrag spre Colecție mulți prieteni, printre care pe Popescu Mihai și Bindea Emil.

Fratele meu (care mi-a sădit dragostea pentru literatura de antipație) este student la Facultatea de filozofie din București.

În încheiere, îmi iau angajamentul să atrag și alți prieteni spre literatura științifico-fantastică.

SILAGHI SILVIU

Sibiu

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU
Desen interior: GHEORGHE NICOLESCU

1 GIGANT 1

— Perfect, murmură Regele-celor-mai-durabili-mai-
ieftini-și-mai-frumoși-ciorapi-de-lină-pentru-pensionari ¹,
lăsându-se legănat de fișitul mătăsos al aerului, sfîșiat de
puternica și tăcuta limuzină care-l ducea, cu peste 250
km/h, la vila bunului său prieten, Regele-celor-mai-natu-
rali-dinți-falși-sintetici (poreclă alintătoare pentru vesti-
tul colecționar de electricitate sub formă de baraje, hidro
și termocentrale, becuri, radiouri etc., marele patriarh al
oculteii religii pe acțiuni, **Lumină și Putere** ²) Ținea să
asiste personal la discreta scoatere din funcțiune a gene-
ratorului de energie electrică particular ce alimenta vila
Regelui dinților electrici și acum se pregătea să participe
la ceea ce, peste 4 ore, edițiile speciale ale ziarelor de
seară vor numi „Îndrăzneța tentativă de spargere a nos-
timei vile **rococo** a cunoscutului și iubitului nostru Rege
al c.-m.-n.-d.-f.-s.". Firele telefonice tăiate „Chiar și
firul secret, pe care banditul întreține conversații galan-
te!“ Două duzini dintre cei mai buni oameni ai Șefului-

¹ Din fire supraelastice de polietil, subprodus rezidual al petrolului, de care, din spirit de sacrificiu și pasiune pentru sinteză, se ocupa îndeaproape. Adunase toate societățile mai mici de exploatare a naftului în buzunarul cu carnetul de securi. Era un filantrop, discret protector al animalelor: oploșea pisicuțele pierdute ale țiteiului într-o clădire pe care, din noblețe sufletească, pusese firma **International Oleum**, mascîndu-și modest dragostea pentru animalele defuncte în erele anterioare și ale căror rămășițe le cinstea postum în petrol (**N.a.**).

² Coincidența de nume între această asociație de energie spirituală și societatea cu preocupări terestre de electricitate **Light and Power** este accidentală. Nu ne luăm nici o răspundere pentru acest accident, de care sîntem vinovați (**N.a.**).

celor-mai-economice-și-discrete-metode-de-îndepărtare-a-unui-adversar înconjurau vila și așteptau doar semnalul patronului lor, care dirija la fața locului magistrala acțiune.

Regele dinților electrici precis nu era acasă, căci lua parte la o licitație de tablouri neo-supra-futuriste, dintr-o colecție particulară, oferite la prețuri de lichidare. Cîteva falsuri și piese de mîna a doua din chiar colecția Regelui ciorapilor (benzen, uleiuri, utilaj de forare), care, cunoscînd marota artistică a prietenului său, organizase în cel mai mare secret vînzarea. „Cel puțin trei ore stă acolo“.

Șoferul stopă lîngă mașina-sport blindată și decapotabilă a Șefului-c.-m.-e.-și-d.-m.-de-î.-a.-u.-a. Înăuntru, lîngă Șef, se afla inginerul care supraveghease instalarea safeului special al Regelui danturilor de înaltă tensiune. Cunoștea sistemul de schimbare periodică a cifrului și era în stare să descopere în 10 minute formula-cheie a zilei respective.

La un semnal al Șefului, operația se declanșă, și în trei minute vila era în mîinile atacatorilor. În toată uriașa clădire nu mai rămăsese nici un om în stare să se apere sau să vadă ceva. Regele ciorapilor zîmbi. Regele-celor-mai-bune-grenade-plastice etc. nu-l înșelase. Îi dăduse cîteva bucăți din stocul pe care-l folosea personal. Erau cufundați cu toții într-un somn profund și odihnitor. Cele cîteva zeci de persoane aflate în vilă respirau liniștit și regulat pe unde-i apucase explozia grenadelor plastice, soporifice, tăcute și curate. Toți ochii erau închiși. Toți sau aproape toți.

*

Cu o lună de zile înainte, Fata-cu-cei-mai-rotunzi-umeri-bronzați participa la un pasionant spectacol în aer liber, oferit de Regele-celor-mai-elegante-proteze-pentru-infirmi: ciocnirea a două trenuri pe un pod suspendant¹ deasupra unei prăpăstii (în decor natural) oferită de Societatea-pentru-amenajarea-marilor-exterioare (SPAME). Fata-cu-c.-m.-r.-u.-b. se așezase printre spectatorii de rînd și, îmbrăcată în sweater-ul portocaliu, era **incognito**.

¹ Opera concernului condus de Regele-celor-mai-periculoase-poduri-suspendate-peste-prăpăstii (R.-c.-m.-p.-p.-s.-p.-p.) (N.a.).

Altminteri, Societatea-de-televiziune-pe-trei-canale **Ecranul albastru** și-ar fi disputat imaginea Fetei cu Societatea-de-televiziune-pe-trei-canale **Catodul-morții-la-domiciliu**, prezintă și ea la gala de accidente agreabile, al cărei **manager** fusese Regele-organizării-accidentelor-agreabile-și-cu-minimum-de-risc. Cîteva clipe după ciocnire, în tribună se produsese o busculadă, abil regisată de Regele-o.-a.-a.-și-cu-m.-de-r., soldată numai cu unele fracturi benine și zgîrieturi superficiale, suficiente pentru menținerea bunei dispoziții în rîndul participanților și, mai ales, a bunei reputații de care se bucura Casa-producătoare-de-accidente-agreabile etc. printre cunoscătorii avizați. Un tînăr înalt și simpatic, aflat lîngă barul cu răcoritoare (Cele-mai-răcoritoare-răcoritoare etc.), se năpusti printre schelele de aluminiu răsturnate (Cele-mai-ușoare-schele-de-aluminiu etc.) și ridică Fata cu o secundă înainte ca pantoful-sanda-pentru-spectacole-în-aer-liber al unei celebre vedete de cinema să-i strivească cel-mai-rotund-umăr-bronzat-drept. A ajutat-o să se urce în mașină și a condus el pînă în oraș. Fata îi mulțumise călduros pentru mîna de ajutor pe care i-o dăduse cu atîta promptitudine și pe care tînărul o uitase și acum, cînd ținea cu cealaltă volanul, pe umărul ei drept (cel periclitat). Senzație ce, trebuia să recunoască **in petto**¹, nu-i era de loc dezagreabilă și se asocia curios de bine cu admirația față de bărbatul de lîngă ea, care conducea cu sînge rece (poate datorită nenumăratelor răcoritoare variate, al căror delicat miros îl răspîndea în jur). Îl invitase apoi în cochetul ei apartament mobilat-stil (de Casa-de-decorațiuni-interioare-plăcute-și-originale) și el se comportase ca un gentleman... de lume, în ciuda marilor cantități de răcoritoare și mai variate în ceea ce privește concentrația, pe care le îngurgita. Agreabilul gentleman o recunoscuse numaidecît pe Fata-cu-cei-mai-rotunzi-umeri-bronzați și, în calitatea lui de gazetar, reporter-al-celui-mai-exact-și-la-timp-informat-ziar, își manifestă discret curiozitatea profesională, vrînd să verifice, **de visu et de sensu**², asertiunea reclamelor ce-i

¹ **In sine**, în limba italiană în original (N.a.).

² **Cu văzul și cu pipăitul**, în limba latină în original (N.a.).

dezvăluiseră, în toată lumea, perfecțiunea umerilor. Și cum Reporterul-care-și-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala avea ochi tandri și mâini sensibile, afecțiunea mutuală care se născuse între cei doi tineri dura de o lună de zile și se cimentă zilnic, sau aproape, ca și cum ar fi fost luată-n antrepriză de Regele-celui-mai-rapid-și-trainic-beton-armat. În ciuda discreției pe care o puseseră amîndoi, aluziile agențiilor de publicitate se înmulțeau vertiginos. Ochii tuturor erau ațintiți asupra acestei nostime perechi. Toți ochii erau deschiși. Toți sau aproape toți.

Toți sau aproape toți ochii din vilă erau închiși. Cei ai Reporterului erau deschiși. Se afla de cîteva ceasuri în vila aceasta din împrejurimile capitalei, unde venise împreună cu Fata (umerii bronați), fiica Regelui măselelor cu curent alternativ, să continue, în apartamentele ei dintr-o aripă retrasă a clădirii, dezbaterea aprinsă asupra calităților relative a două noi mărci de răcoritoare lansate de cîteva zile. Pătrunsese în vilă cu dibăcia profesională pe care o mai folosisese în cîteva împrejurări anterioare, înșelînd vigilența corpului de gardă. La un moment dat, nu multă vreme în urma panii de curent, simțise un miros neobișnuit plutind în atmosfera încăperii (era gazul soporific al celor-mai-bune-grenade-plastice etc.), dar îl pusese pe seama noilor răcoritoare, cărorora încă nu izbutise să le determine apartenența chimică. Observase cu oarecare uimire că Fata-cu-cei-mai etc. adormise surprinzător de repede, cu atît mai surprinzător cu cît ea nu făcuse decît să deguste cele două preparate. Rămas singur și presimțind că va fi victima unei depresii morale imediate, plecă în căutarea proviziei de răcoritoare vechi (de cel puțin 80 de ani), aduse prin contrabandă din Lumea Veche. Ajuns în aripa afectată apartamentelor Regelui-dinților-**hi-fi**¹, simți cum oboseala experienței de curînd terminată se risipește la iuteală. Cît pe-aci să se-mpiedice de un corp căzut într-un coridor pustiu. Era un membru al corpului de pază. „Probabil a făcut o experiență mai amănunțită“.

¹ **High Fidelity**: „înalță fidelitate“, obligatorie molarilor radio-receptori (N.a.).

fi trecu prin minte. Și-și continuă investigația. La al patrulea corp întâlnit începu să se întrebe ce caracter a avut materialul folosit pentru această experiență atât de concludentă și cu rezultate atât de categorice. Faptul începu să i se pară cu atât mai suspect cu cât, auzind un murmur de glasuri în holul de la parter, privi în jos și văzu niște inși cu măști de gaze stînd în fața ușilor de la odăile ce dădeau în hol. Flerul reportericesc îl înștiință că treaba avea toate șansele să fie cel puțin curioasă. Și, în ciuda blazării omului sătul să tot scrie despre crime misterioase, divorțuri scandaloase, afaceri veroase etc., se întinse, deplin lucid și atent, pe burtă, așteptînd să vadă ce se va întîmpla. Iși dădu seama că oamenii adormiți pe care-i întâlnise pe coridoare fuseseră narcotizați cu vreun gaz, al cărui miros îl simțise și el. După un timp, cei de jos își scoaseră măștile și Reporterul-care-și-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala constată, cu ajutorul pomenitului nas, că mirosul acela ciudat dispăruse. În hol se deschise una dintre uși, și în cadrul ei apărură două personaje de marcă¹, bine cunoscute gazetarului. „Suspectă afacere“, se gîndi acesta. „Atac cu gaze. Regele-celor-mai-durabili (zăcăminte, sonde, mase plastice etc.) și Șeful-celor-mai-economice (dinamită, răpiri, incendii etc.) împreună. În timp ce Regele-celor-mai-naturali (curent continuu și alternativ, unde de joasă și înaltă frecvență) este absent. Interesant. Demn de urmărit pista“. Și Reporterul se hotărî să nu dea încă publicității această știre, care ar fi avut un efect considerabil asupra contribuabililor. Va urmări pentru propria plăcere de curios care-și-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala această afacere, ce promitea să fie rodnică în surprize. Cînd cele două duzini dintre cei mai buni oameni ai Șefului părăsiră teatrul acțiunii, Reporterul se luă după ei și, la adăpostul complice al întunericului, se strecură prin parc, cu iscusința omului care cunoaște locurile favorabile, pentru că le-a mai bătut și-n alte împrejurări, și ajunsese, ferit de priviri, pitindu-se după tufișuri, în dreptul celor doi specialiști. Aceștia se

¹ Adică de **trade mark** — marca depusă, comercială (N.a.).

îndreptau liniștiți, ca oamenii care n-au de ce se grăbi, spre locul unde-și parcaseră mașinile. Prinse, cu urechea exersată la indiscreții, câteva crîmpeie din discuția celor doi, care păseau la oarecare distanță înaintea oamenilor lor.

— Pricepi, Șefule, spunea Regele, bătrînul bandit pregătește o lansare „bombă”. E clar că urmărește să ne sufle ceva, dar naiba știe ce.

— Mai avem la dispoziție o săptămînă... așa reiese din documente. Dacă l-am „ajuta” să „amîne” pușintel data?

— Nu cred că se poate. Într-o asemenea afacere, bătrînul rechin, îl cunosc bine, și-a luat toate măsurile de precauție...

— Dar expediția noastră de astă-seară...

— Îmi cam vine să cred că nu socotește atît de importante documentele pe care le-am descoperit. Au, probabil, mai mult un interes, cum naiba-i zice, sintetic... nu... „științific”. El și știința. Grozavă glumă! Dacă era vorba de ceva serios — registre contabile, capital investit, mă rog, ceva financiar — instala în safe un sistem de distrugere automată. Da, da, cred că nu în safe-ul ăsta se află secretul. Oricum, trebuie să ne grăbim să...

În această clipă, cel mai inoportun arbore pe care-l întîlnise vreodată în viața lui intră într-o viguroasă coliziune cu nasul Reporterului. Cele cîteva minute necesare să se reculeagă după această contondentă cunoștință cu neatentul gentleman vegetal se dovediră suficiente pentru apariția, creșterea și regretabila dezvoltare a unui cucui, cît și pentru pierderea unui timp prețios. Cei doi, urmați de plutonul celor-mai-ai-Șefului-celor-mai, părăsiseră aceste locuri atît de ospitaliere pentru unii și atît de ostile față de alții. Reporterul-care-și-bagă-nasul-undenu-i-fierbe-oala se-ntoarse la vilă să-și răcorească proeminența facială traumatizată și să vadă în ce stare se mai află bronzul de pe umerii Fetei.

Regele-dinților-de-mare-voltaj nu păru prea descumpănit de spargere (chiar și de pe caninii sintetici sare cîteodată smalțul), dar convocă de urgență în cabinetul său două persoane: pe Secretarul-particular-poliglot-li-

centiat-și-om-de-lume și pe Savantul-plin-de-idei-geniale-periculoase.

— Domnilor, pușlamaua aceia bătrină de găzar, vînzător-ambulant-de-ciorapi-cîrpiți (sînt sigur că el și nu altcineva a pus la cale spargerea), ne silește să schimbăm data lansării. Dacă mai așteptăm pînă la sfîrșitul săptămîinii, societatea rivală, pe care, după cum știți, o finanțează în mare secret, e capabilă să lanseze și ea o rachetă, numai din spirit de concurență. Asta n-ar fi nimic, dar în stadiul actual al lucrurilor riscăm să se afle scopul real al explorării noastre... „științifice”...

— Nu cred că vom putea totuși scurta perioada de încărcare, mormăi Savantul-plin-de-idei-geniale-periculoase.

— Sîntem nevoiți, domnilor, sîntem nevoiți. Interesele, pardon de expresie, „științei” ne cer un efort suplimentar. Propun ca mîine...

— Mîine în nici un caz nu. Rampa de lansare nu e încă pusă la punct. Mi-ar trebui cel puțin trei zile.

— Și pe urmă declanșarea ofensivei publicitare era programată pentru poimîine abia, îngîină Secretarul-p.-p.-l.-și-o.-de-l.

— Nu, conchise Regele. În astă-seară — ofensiva publicitară. Mîine — rampa. Poimîine dimineată — lansarea. Triplați echipele de încărcare. Triplați plățile. Triplați paza. Triplați totul. Rezultatele se vor tripla, vă asigur. Va fi o adevărată explozie..., își îngădui să zîmbească Regele, satisfăcut de calamburul subtil pe care ceilalți doi îl gustară fiecare în felul său. Mai bine zis ceilalți trei (cu toate că al treilea, Reporterul, nu-l gustă de loc, simțind un triplu fior răcoritor străbătîndu-i spina). Risca imens, nu numai o entorsă a gîtului, în poziția incomodă în care se afla, ci mult mai mult dacă-l descoperea garda, vigilentă acum și decisă să fie zeloasă. Înțelesese că secretul e aici, la vilă, nu în posesia spărgătorilor plecați. N-o trezise numai pe Fată, ci și curiozitatea ei și le determinase pe-amîndouă să-l ajute. În timp ce Regele și garda făceau o inspecție a vilei, după convocarea secretarului și a savantului, Reporterul-care-și-bagă-nasul se strecurase în armura milaneză din biroul regal. Spera, și speranțele nu-i fuseseră înșelate,

că acolo se vor discuta secretele. Triplul fior se datora unei triple cauze: calamburul regal, răceala armurii și dezgustul ce i-l pricinuia vederea răcoritoarelor cu care cei trei își limpezeau gîndurile. Dezgust față de inechitățile destinului: unii beau și alții se uită. Se uită și nu pot vedea nimic din cauza deseii rețele a vizierei lăsate. „Am spus întotdeauna că țesăturile milaneze nu sînt bune de nimic. Și, în general, războaiele astea menționate în manuale erau făcute la-ntîmplare. Se duceau orbește...”. Înțepenise în armură și avea impresia că zvicnetul pulsului punea în vibrație tinichelele cizelate, care făceau, probabil, un zgomot asurzitor. Numai preocuparea intensă a celor trei putea să le atrofieze, în asemenea hal, auzul. Din fericire, tija subțire și lungă de oțel ce susținea armura pe postament îi permitea să stea rezemat într-un fel. „Ca pe-un scaun înalt de bar...” În sfîrșit, cei trei părăsiră încăperea, și Reporterul încercă să iasă fără zgomot și cît putea de repede din „fracul de fier”, cum îl blestema în gînd. Cu viclenii și abilități de vînător în junglă reuși să se strecoare în portbagajul mașinii savantului. „Tristă predestinare. Din armură, unde-nțepenise în picioare, în portbagaj, unde se va anchiloza chircit!” Dar n-avea încotro. Savantul pleca de la vila peste un ceas — cît îi trebuise să facă o baie și să ia o gustare cu Regele și secretarul. Se ducea direct la cosmodrom, și asta era singura șansă pe care-o mai avea Reporterul să pătrundă prin cele trei cordoane de pază. Acolo o să vadă el cum o să se descurce.

Uriașul platou de beton, luminat a **giorno** de proiectoare puternice, forfotea, cuprins de febra activității. Abia se dăduse jos, pe nevăzute, din portbagaj și schițase cîteva mișcări gimnastice spre a se dezmoții, că un supraveghetor enervat îl îmbrînci spre un grup de oameni: „Mișcă, fiule, pune-ți salopeta și nu căsca gura. Pin' la ziuă trebuie să-ncărcați totul”. Primise o salopetă, ca și ceilalți, și acuma încărca în niște furgonete electrice mari cuburi învelite într-un strat izolator plastic. Lucra alături de-un ins mai vîrstnic, tăcut și iute-n mișcări. După o vreme avu o clipă de răgaz să se uite

spre rampa luminată puternic. Un fel de zgîrie-nori strălucitor, metalic, un fel de havană **Coronas**¹ ca-ntr-o reclamă de coșmar pentru giganți, se ridica vertical, încorsetat într-o rețea de schele. Sus, foarte sus, un proiector, ce părea o stea indiferentă, marca vârful rachetei probabil. Sub această lumină, la oarecare distanță dedesubt, în tot cazul la o mare înălțime față de sol, peretele vertical avea o deschizătură prin care brațele metalice a două macarale introduceau niște cutii cilindrice, oblonge. „Probabil tot încărcătură” — se gândi. Și așteptă să se întoarcă muncitorul în etate plecat cu electrofurgoneta la baza rampei. Nu îndrăznea să se arate prea curios, de teamă să nu pară novice în treburile astea. Sondă timid: „Încărcătură mare. Și sus și jos. Combustibil pentru o călătorie lungă...” Și tăcu. Muncitorul îl privi, nu spuse nimic și în clipa când se sui pe furgonetă se-ntoarse către el:

— Ai mai lucrat la rachete, prietene? Parcă nu-mi vine să cred. Combustibilul se depozitează, de obicei, mai jos. Și cel pentru pornire și cel pentru cursă. În nici un caz acolo, sus.

Și furgoneta porni.

Reporterul rămase cam perplex. Nu știa ce să-nțelegească din cuvintele muncitorului. E drept că nu prea se pricepea la rachete. Ba, ca să fie sincer, habar n-avea ce și cum. Asistase, într-adevăr, în calitatea lui de ziarist, la două lansări. Vorba vine, lansări. Prima dată nu văzuse nimic din cauza busculadei provocate în adăpostul antișoc, situat la mare depărtare de rampa de lansare, pe care racheta făcuse explozie înainte să se desprindă de sol. A doua oară, după câteva luni, apucase să vadă nava cosmică ridicîndu-se-ncet de la pămînt, ca un fel de balon scăpat din mînă. Când să se asocieze și el aplauzelor abia începute, vârful proiectilului cosmic se aplecase spre pămînt și nava intrase în ordinea obștească a suratelor care-o precedaseră întru deces. De-atunci devenise sceptic și încetase să se mai intereseze de o problemă ce părea sortită, în țara lui, unui eșec permanent.

¹ Celebru **trade mark** al unei țigări de foi cu formă aerodinamică (**N.a.**)

— Acolo, sus, se transportă ceva special, adăugă muncitorul în timp ce încărcă din nou furgoneta. Dacă vrei, fă dumneata drumul următor și, după ce treci de turnul cu proiectoare și te apropii de baza rampei, la combustibil, ai să vezi lucruri interesante.

„Cumsecade om” — își spuse Reporterul și se sui în furgonetă. După ce depăși turnul cu proiectoare, văzu în stînga un fel de lungă promenadă, puternic luminată de fasciculele reflectoarelor, pe care circulau furgonete teledirijate. Cele încărcate, cu cîte două recipiente cilindrice, lunguiețe, cenușii ieșeau dintr-o cazemată aflată la capătul acestei piste luminoase. Ajunse la baza rampei, dincolo de locul de descărcare a furgonetelor electrice dirijate de oameni, pătrundeau, una cîte una, într-o cușcă metalică. Supravegheate de cîțiva inși în costume de protecție ciudate (combinezoane complete, albe, căști transparente ca niște clopote mari de scafandru), furgonetele teledirijate urcau cu un lift pînă la orificiul de lîngă virful rachetei. Acolo, brațul macaralei, automat și el, desigur, fiindcă nu părea să se vadă pe undeva vreun om, le descărca în rachetă. Liftul cobora cu iuțeală, telefurgoneta se depărta, în vreme ce alta încărcată îi lua locul.

— Sus e ultima treaptă. Acolo sînt numai aparatele, zîmbi muncitorul cînd Reporterul reveni din cursă. De data asta trebuie să fie niște aparate secrete și complicate. Și, oricum, tare numeroase. Nu înțeleg însă de ce le socotesc așa de periculoase, încît își iau atîtea precauții. Costume de protecție antiradioactive, transport teledirijat...

Reporterul ciuli urechile. „Radioactivitate? Adică elemente radioactive. Atomi. Țsta să fie combustibilul? Și-atunci ei ce-narcă? Nu. Ei transportă combustibilul. Acolo, sus, doar i-a spus muncitorul, nu se pune combustibil. Acolo e ultima treaptă, containerul cu aparate. Pentru explorarea științifică.”

— Parc-ar vrea s-o trimită-n Lună, comentă celălalt. Lucrez de mulți ani aici și n-am văzut niciodată atîta rezervă de combustibil. Ar fi de ajuns pentru patru rachete.

În zori încărcarea se terminase. Echipele plecaseră. Reporterul părăsise și el cosmodromul. Mare lucru nu aflase. În orice caz nu mai știa cum să se ascundă acuma, ziua, și oricum mâine, la lansare, va căuta să fie de față. În calitate de ziarist. Tot sceptic rămăsese, dar cu un reviriment de curiozitate. Era frînt de oboseală, trebuia să treacă și pe la ziar și voia să se-nțilnească și cu Fata, care poate mai aflase ceva.

Cînd ajunsese-n oraș campania publicitară era în toi. Reclame uriașe anunțau lumii „lansarea colosalisimei nave cosmice **Gigant 1**, cea mai puternică rachetă de pînă acum, care va porni spre Lună în vederea unei ample cercetări științifice menite să îmbogățească în mod incontestabil tezaurul de cunoștințe al omenirii. Dovadă a spiritului de inițiativă ce domnește în lumea noastră științifică, ilustrare a modului de viață care permite libera dezvoltare a inteligenței practice și creștere a individului etc.”

Sloganurile obișnuite în astfel de ocazii. Numai „Noul Suris”, ziarul finanțat de concernul dinților falși, strecura la sfîrșitul pălăvrăgelii (aceeași, cu mici variațiuni stilistice, în toate publicațiile de mare tiraj) o frază misterioasă despre o „îndrăzneță și primă experiență de acest fel, unică în felul ei, o experiență-surpriză, al cărei caracter va fi dezvăluit în momentul imediat următor lansării, experiență menită să umple toate cercurile științifice, mai ales cele rivale, de studiere”.

Fata nu aflase nimic de la părintele ei. Toată dibăcia pe care-o pusese în interogare se dovedise neputincioasă, stăvilită fiind, dacă ne putem exprima astfel, de zîmbetul știrb al Regelui-celor-mai-naturali etc. (Ca indiscreție picantă pentru amatorii de curiozități, sîntem în măsură a-i informa că regala gură știrbă folosea drept reclamă pentru firmă, la coloana „înainte”, iar superba dantură, într-adevăr naturală, a fetei, la coloana „după”.) Reporterul nu făcuse nici un efort ca el să fie cel trimis de ziar pe cosmodrom în ziua lansării. Nu

degeaba lucra la Ziarul-cel-mai-exact-și-la-timp-informat: se știa de idila cu Fata și se punea mare preț pe această relație, datorită căreia s-ar fi putut scoate știri senzaționale despre dinți, rachete și alte întreprinderi similare. Pe scurt, în dimineața lansării, în adăpostul-tribună, situat la o respectabilă distanță de rampă, printre cele câteva zeci de privilegiați, îmbrăcat într-un costum de protecție împotriva radiațiilor, se afla Reporterul, așezat lângă Fata-cu-cei-mai-rotunzi-umeri-protejați. Radioul, televiziunea, casele cinematografice, ziarele erau prezente. Pe un ecran translucid, agențiile de publicitate retransmiteau textul reclamelor consacrate lansării. Reporterul le urmărea cu un ochi distrat, enerivat puțin de zumzăitul de voci din căștile receptoare ale clopotului plastic ce-i ținea loc de pălărie:

Milioanele de proprietari ai dinților „Fildesh“ (garnituri complete pentru toate vîrstele, în culori plăcut pastelate, la prețuri accesibile, forme și mărimi variate pentru spectacole de music-hall și pentru conferințe de presă, pentru nunți și pentru match-uri amicale de catch, pentru recepții oficiale și pentru întâlniri galante, sortimente care satisfac orice exigență — consultați catalogul gratuit și, în schimbul unei taxe mici, pe doctorii noștri specialiști), milioane de proprietari ai zîmbetului „Fildesh“ vor saluta cu un zîmbet unanim plecarea lui Gigant 1, sonda cerului, amicul Lunii!

Per amica silentia lunae!

Savanți! Profesori! Studenți! Vreți să aflați unul dintre secretele succesului cercetărilor în domeniul cosmic? Contra unei sume echivalente cu prețul a două pachete de țigări puteți deveni proprietarii unei perechi de „Selenic“, noul tip de bretele magnetice, antișoc, garanția suspensiei perfecte, cu adaptare automată la orice ritm de deplasare. Favorizează digestia și creează buna dispoziție sufletească în orice împrejurare. Psihologii diplomați afectați serviciilor noastre vă explică în mod științific ce modificări pot surveni în evoluția caracterului dv. Savantul-plin-de-idei-geniale¹ a declarat: „Sint singurele pe care le port!“ Cu prilejul lansării lui Gigant 1, în care aparatul magnetic este bazat pe același sistem de reglare automată ca și produsul „Selenic“, mari reduceri de prețuri. Folosiți-le cu încredere. Apără inima de emoții!

¹ ...și-periculoase (N. a.).

Frați și surori ai adevăratei biserici! Progres și dumnezeire! Știință și credință! „Apostolii mântuirii din ceasul al 11-lea” vă roagă să binevoiți a nu uita de cele sufletești. Da, frații mei, păcatele noastre sînt grele, dar avem posibilitatea să le răscumpărăm la prețuri moderate, accesibile tuturor iubitorilor de dumnezeu! Sucursalele noastre autorizate „Sulița divină” au pus în vînzare un nou stoc de acțiuni **Gigant 1**, emisarul nostru în empireu! Mai valoroase decît indulgențele evului mediu! Biletele noastre de participare la redempțiune aduc tantieme impresionante ce pot fi investite în alte participații asemănătoare menite să ne mîntuie cu certitudine! Feriți-vă de contrafaceri! Semnul nostru este sulița! O suliță goală! Falșii apostoli ai sectei de pungăși care își atribuie cu obrăznicie mîntuirea în ceasul al 11-lea și 3/4 (Rușine! De trei ori rușine!) au lansat o emisiune de acțiuni cu semnul **sulița cu burete**. Atențiune! Nu aceasta este calea mîntuirii! Jos buretele înșelător cu care vor să vă otrăvească! E plin de venin! Sulița goală! **Gigant 1** are forma unei sulițe!

In hoc signo vinces. Amen!

„Mă rad numai cu ele” — a declarat Șeful corpului de pază al cosmodromului de pe care pleacă Gigant 1. E vorba de noul nostru tip de lame lansat acum cîteva zile în cinstea plecării spre Lună a lui Gigant 1. Nu uitați „Cap Cosmical” rade impecabil, implacabil, imbatibil, infailibil. În ziua lansării, mari reduceri de prețuri!

Noul creion pneumatic Gigant 1, de dimensiuni reduse; mai mic decît o țigaretă obișnuită; poate fi purtat în orice împrejurare. Cu adaptor deflagrant poate folosi și ca browning pînă la 15 m! Eficace! Irezistibil! Pentru doamne, modele cu ruj (la celălalt capăt). Nu uitați, Gigant 1: Aparatul viitorului. Manipulare simplă. Creion, ruj, browning! (La cerere se poate modifica și ca seringă.)

Și așa mai bine de două ore. Lansarea întîrzia nu se știe din ce cauze. Societățile de televiziune îndemnau publicul să urmărească pe ecrane (în culori, stereo, panoramic și relief) operațiunile de lansare, cît și de-

clarația-surpriză a Regelui-celor-mai, declarație ce urma să fie făcută imediat după desprinderea de sol a rachetei.

„În exclusivitate pentru Ecranul albastru! Singura societate care a obținut autorizația transmisiei complete. Două dintre camerele noastre video se află în sala cu mesele de telecomandă a navei! Urmăriți zborul numai pe Ecranul albastru.“ „În exclusivitate pentru Catodul morții la domiciliu...“ „În exclusivitate pentru Ecranul verde...“ „În exclusivitate pentru Ecranul portoc...“ „În exclusivitate pentru Ecr...“ „În exclusivitate pen...“ „În exclusivitate...“ etc.

În fine, în căștile asistenței se auzi vocea morocănoasă a crainicului cosmodromului.

— Ora: G.M.T... Rampa: 6. Nava: **Gigant 1**. Direcția: Lună. Scopul lansării: cercetări științifice. Coordonate: polar..., axial..., meridian...

Pe unul dintre ecranele stației de televiziune a cosmodromului apăru rampa 6 și sclipirea orbitoare a navei. Pe alt ecran se putea vedea sala cu mesele de telecomandă, în jurul cărora stăteau nemișcați, atenți, asistenții științifici ai Savantului. Crainicul reluă:

— Dăm legătura cu sala de telecomandă.

În căști și în difuzoare se auzi glasul puțin obosit, puțin strident al Savantului:

— Atențiune. Sincron: 5..., 4..., 3..., 2..., 1..., zero. Contact.

Cu un urlet amenințător, prelungit, încrîncenînd spinările participanților, **Gigant 1** se urni scrișnind, pufnind un cumplit nour de fum și pulberi, și porni să alunece în sus, accelerîndu-și din ce în ce viteza.

După cîteva clipe de liniște, izbucniră glasurile ațîțate ale celor de față. Un zgomot asurzitor, parcă la fel de asurzitor ca al deflagrației carburanților de pornire, umplu sala din adăpostul-tribună. Camera video urmări cîteva secunde racheta care dispăru în înălțime, apoi consacra sălii de telecomandă amîndouă ecranele. Pe fondul acesteia apăru în prim-plan fața cu zîmbetul știrb destins al Regelui-celor-mai-naturali, care-și începu declarația:

„Doamnelor și domnilor, prieteni,

A sosit clipa solemnă în care putem anunța fantastica știre menită să dea științei noastre locul de frunte

ce i se cuvine în lume. **Gigant 1** nu este o simplă rachetă-sondă. Mărimea ei impresionantă, nemaîntilnită la nici una dintre rachetele noastre de pînă acum, a uimit probabil pe mulți. Scopul lui **Gigant 1** este un scop măreț: științific și practic, punînd cuceririle științei în slujba progresului economic al națiunii. **Gigant 1** va explora Luna! Au mai făcut-o și alții, veți spune. Dar nu ca noi! Noi vom face analiza spectroscopică a prafului selenar și vom putea calcula cu precizie compoziția fizică și chimică a straturilor lunare. Pentru ca experiența să poată fi făcută în bune condițiuni și să indice exact cantitatea și calitatea bogățiilor minerale ale acestui astru stins, am luat o îndrăzneată inițiativă științifică, sortită să aibă urmări incalculabile. Dacă, așa cum bănuim, speranțele nu ne vor fi înșelate, și Luna posedă mari rezerve minerale, vom lansa una dintre cele mai grandioase întreprinderi de exploatare a acestor bogății ale nimănu. Rachete și stații-robot vor aseleniza și vor trece la exploatarea propriu-zisă, extensivă, a bogățiilor, revenind pe Pămînt încercate ca niște Moși Crăciuni prosperi. În cîteva ore, pe suprafața Lunii se va ridica o uriașă coloană de praf selenar ce va putea fi fotografiată și analizată de pe Pămînt, cu ajutorul aparatelor noastre perfecționate. Cum va fi realizat acest miracol științific? Nu prin aparatele aflate la bordul lui **Gigant 1**! **Gigant 1** nu are la bord decît aparatul necesar teledirijării de pe sol! Datorită Savantului-plin-de-idei-geniale, savantul casei noastre, care-și consacră în exclusivitate eforturile prosperității noastre și a acționarilor noștri, **Gigant 1** transportă la bord cea mai formidabilă încărcătură explozivă termonucleară pe care a cunoscut-o omenirea. Vom provoca pe Lună o explozie nucleară colosală, ce va produce coloana de pulberi selenare de care vă pomeneam...”

Pe chipurile celor de față se zugrăvi o intensă stupeoare, un început de teamă admirativă față de pionierii îndrăzneței și periculoasei experiențe! „Evident, domnilor, pentru globul nostru această explozie nu prezintă nici un fel de pericol. Se vor găsi, desigur, adversari

care să pretindă că vom tulbura spațiul cosmic, legăturile radio și mai știu eu ce alte baliverne. Dar **Gigant 1** este un simbol al libertății, al descătușării minții și spiritului practic uman! Sîntem liberi să experimentăm unde și cum vrem în Cosmos! Cosmosul, care este astăzi deschis tuturor, va deveni în curînd al nostru, numai al nostru, îndrăzneții lui cuceritori, adevărații lui cuceritori, care pun știința în slujba progresului și a bunei stări economice...”

Zîmbetul Regelui se lățise acum pe tot ecranul, ce părea ciupit, pe alocuri, de molii. Știrbiturile danturii electrocutau pe spectatori cu triumful „științei” și al „progresului”, posibile numai datorită modului de viață al lumii „libere”!

Și, dintr-o dată, într-un moment de tăcere al monarhului dinților naturali, falși, sintetici, electrici, se auzi distinct glasul Savantului, care, aflat în plan secund, întors cu spatele spre telespectatori, urmărea atent drumul navei cosmice pe care o dirija:

— Drace! Mii de...! Îmi scapă! Îmi scapă! S-a dus! Și mugind furios: A scăpat din ghidaj!

Pe ecran zîmbetul se prefăcu în rînjel uluit, buzele se prăbușiră în știrbituri, apoi chipul dispăru, înlocuit de surîsul stereotip al unui crainic anunțînd: „O ușoară defecțiune tehnică, lesne remediabilă. Casa de lansare vă oferă un intermediu palpitant de **strip-tease** intitulat «Cosmos-deflagrant». Își face debutul...”

Reporterul nu mai asculta. Se debarasase de costumul de protecție și, făcînd un semn Fetei, se strecură afară din sală, profitînd de învălmășeala produsă la auzul veștii. Nu anunțul numărului de **strip-tease**. Se depărtă grăbit, trecînd dintr-un coridor într-altul, și pătrunse, urmat de Fată, în sala de telecomandă. Aicea consternarea se transformase într-o indescriptibilă agitație inutilă. Regele părea zdrobit. Asistenții științifici, laboranții, colaboratorii comentau, zguduți, accidentul. Mașinile electronice de calcul, înnebunite de spaimă, dădeau fișe cu rezultate contradictorii. Savantul mormăia

¹ Decența ne împiedică să transcriem exact cuvintele rostite de Savantul-plin-de-idei-geniale-periculoase! (N.a.)

furios și, cu o viteză uluitoare, acoperea cu socoteli zeci de foi albe.

— Nu-nțeleg! Nu-nțeleg! Calculele erau precise! M-au grăbit! Din cauza concurenței... Plus de corecție 17... Abatere orbitală k25! Dacă mă lăsau măcar o zi în plus! Și doar i-am spus și i-am repetat... Unghi magnetic...

Reporterul se apropie de Regele abătut:

— Ce se poate face? Există vreun pericol?

— Regele păru că-și scutură amorțeala eșecului financiar și răspunse mașinal:

— Nu știu! Apoi, privindu-l cu atenție, adăugă: Cine ești dumneata? și prin ochi îi trecu o sclipire ce nu prevestea nimic bun. Cum ai ajuns aici? Cine ți-a dat voie?

Fata își riscă umerii, apropiindu-se de pericolul patern, și interveni eroic:

— Logodnicul meu, papa! Reporterul celui-mai-exact-și...

Regele sări electricizat în picioare.

— Publicul... presa... Nici o vorbă... Dați asigurări... De altfel, savantul nostru...

Apoi se apropie de Savant.

— Ce-i de făcut? Globul este amenințat? Probabil că se va pierde în spațiul cosmic... Poți să reiei comenzi-

zile?

— Eroare, domnilor, rosti cu ton profesional Savantul. O navă cosmică scăpată din telecomenzi nu mai poate fi recuperată. Orice încercare este zadarnică. Mai ales în cazul lui **Gigant 1**, al cărui aparataj este, în fond, simplificat, deoarece nu eram interesați de recuperarea vreunei capsule cu aparate. Totul era destinat exploziei și transportării explozibilului nuclear la țintă.

Aparatele de control arată că a ieșit din comenzi la două minute de la lansare. La prima viteză cosmică pe care-o atinsese, accidentul s-a produs în spațiul cosmic nu prea departe de limita superioară a atmosferei. În acest moment, **Gigant 1** a devenit un satelit artificial al Pământului. Cea mai optimistă estimare nu-i poate da mai mult de trei luni de rotație pe orbita

eliptică pe care se deplasează acum. În tot acest timp se va apropia din ce în ce mai mult de Pământ și va pătrunde în straturile dense ale atmosferei, unde, datorită frecării și încălzirii, s-ar putea produce explozia care ar infecta atmosfera terestră. Dacă nu explodează sus, atunci urmează catastrofa terestră. Marea cantitate de explozibil termonuclear de la bord e suficientă să distrugă complet un teritoriu de suprafața unei țări mici. Unde va cădea nava? Nu pot prevedea. Să sperăm că într-un ocean...

O tăcere mormântală (e cazul s-o numim așa) se așternu în sala telecomenzilor.

Regele biîgui :

— Să sperăm că nu la noi... că nu în preajma noastră...

Fata se cutremură și cei mai rotunzi umeri bronzăți se-nfiorară.

Reporterul simți ca niciodată imperioasa nevoie a recomfortantelor răcoritoare. Cu glasul uscat de emoție spuse :

— Și nu există nici un mijloc să evităm catastrofa?

Savantul clipi de câteva ori, ezită, apoi spuse cu un ton detașat, privind în altă parte :

— Unul singur. Dar nu știu dacă în stadiul actual al cercetărilor noastre sîntem în stare să-l aplicăm. Ne-ar trebui mai bine de un an de zile să-l punem la punct : o altă rachetă teledirijată pe orbita calculată a lui **Gigant 1**. Ajunsă în apropierea lui **Gigant**, racheta se autodirijează spre navă și, ciocnind-o, produce explozia în spațiul cosmic.

— Și nu e nimeni în stare de asemenea performanță? se auzi glasul anxios al Fetei.

— Ba da, murmură Savantul. Ceilalți... Primii cuce-ritori ai Cosmosului. Dar nu le putem cere concursul. Dacă facem așa ceva, ne autotorpilăm. Recunoaștem implicit că știința și tehnica noastră sînt inferioare.

— Fără discuție, nu! întări Regele dinților. E o chestiune de prestigiu politic. Nu ne putem permite. E în joc onoarea noastră națională. Să ne rugăm Dom-nului să nu cadă la noi. Poate pică-n ocean sau (rînji

el cu glas scăzut) la ei... Vom avea chiar și o scuză. Condoleanțe etc. Plătim pagubele... Ce vreți, vom spune. Riscurile experiențelor științifice contemporane destinate să îmbunătățească nivelul de trai al popoarelor ș.a.m.d.

Reporterul simți că-l apucă amețeala. „Regele era cinic, imbecil inconștient, monstru iresponsabil? Sau toate la un loc? Ce dracu'! El, Reporterul, nu-i iubea cine știe ce pe ceilalți, dar îi stima. Le făcuse chiar și-o vizită acum câțiva ani. Erau oameni obișnuiți, cumsecade, muncitori, așa ca toată lumea, ca și cetățenii de rînd de la noi. Își vedeau de-ale lor, construiau, iubeau, defrișau păduri, se duceau la spectacole, petreceau cu amicii, se supărau, mureau ca și alții, nu disprețuiau un păhărel, cu alte cuvinte: oameni normali. Și să le pice o asemenea năpastă pe cap. Moartea nucleară. Repetarea crimei petrecute în Extremul Orient? Și aici nu-ncăpea nici o scuză. Numai inconștiența dementă a Savantului finanțat. Parcelarea Lunii. Exploatarea seleară extensivă! Prostii! Profituri cu orice preț! Reclamă!”

Și rosti cu glas puternic:

— Trebuie să spunem, de data asta, adevărul! Trebuie să le cerem ajutorul! N-avem nimica de pierdut! Prestigiu politic? Dar nu vă dați seama că, vrînd-nevrînd, participăm și noi la loteria morții? Riscurile sînt egale pentru toți. Și răspunderea în fața umanității? Oamenii există, totuși. Nu-i iubesc prea mult, dar fac și eu parte dintre ei. Și nu țiu să mor stupid din vina unor inconștienți...

Porni grăbit spre ușă.

— Opreți-l! strigă Regele. Câțiva oameni îl imobilizară pe Reporter.

— E nebun! urmă capul neîncoronat al coroanelor dentare. Spaima îl face să nu-și mai dea seama ce spune. Să pactizăm cu ei! Imposibil. Dacă n-ai fi logodnicul fetei, te-aș da pe mîna Comisiei. Activitate de propagandă contra intereselor noastre vitale. Interesele noastre vitale primează, domnilor. Noi nu ne speriem

de moarte. Șansele sînt împărțite, și de partea noastră este Dumnezeu.

— Care îi apără pe cei slabi cu duhul! comentă ironic Reporterul.

— Tinere, ești neserios. Te voi sechestra pentru că-mi ești simpatic și văd că nici fiicei mele nu-i ești indiferent.

Și întorcîndu-se către Secretarul poliglot:

— Notează. Informație oficială pentru toate ziarele. Ediții speciale. Aprobarea oficialităților o capăt sigur într-o jumătate de ceas. Nu se va opune nimeni și (zîbind știrb) chiar dacă, prin absurd, ar fi posibilă o tentativă de opoziție, există mijloace infailibile... Sîntem o societate bine organizată, și asta se va trece la capitolul cheltuieli suplimentare...

Deci:

„Nava cosmică științifică **Gigant 1**, cu destinația Lună, a scăpat din telecomenzile terestre la două minute de la lansare. Din primele cercetări făcute se bănuiește că de această defecțiune nu sînt străini adversarii noștri politici, care au făcut-o să devieze prin puternica magnetizare a unei zone atmosferice, prin care...”

— Ce nevoie avem să explicăm cu argumente politice eșecul nostru în afacerea asta? Întrerupse Savantul. Și pe urmă ei n-au nici o vină. Știu bine că toată vina o poartă graba de a lansa cu cîteva zile mai devreme. Nici n-ar fi putut să ne influențeze ghidajul. Și ce interes aveau? Nu știau că **Gigant 1** e destinat unei explozii nucleare.

— Dumneata să nu te amesteci! Ai greșit și, în loc să fii mulțumit că-ți declin responsabilitatea, a dumatăle și-a oamenilor dumatăle, care-ați dat dovadă de incapacitate notorie, intervii cu argumente ridicole.

— Bine, dar este inexact, științific vorbind...

— „Științific vorbind”, **Gigant 1** trebuia să explodeze în Lună, nu pe Pămînt, cum se va-ntîmpla.

Așadar, urmez:

„Datorită acestui sabotaj, pe care-l putem taxa de piraterie cosmică, **Gigant 1** nu-și va ajunge țelul. To-

tuși savanții noștri au pornit la lucru pentru a preveni orice accidente posibile. În câteva zile vor pune la punct un dispozitiv ce va permite devierea rachetei într-o zonă cosmică depărtată, unde va exploda fără pericol pentru globul terestru. Societatea noastră nu se va uita la uriașele sacrificii materiale pe care le-a făcut pregătind lansarea lui Gigant 1, nici la cele pe care trebuie să le facă pentru a-l devia în Cosmos, deoarece principiile umanitare ce stau la baza modului nostru de viață ne dau forța morală de a suporta orice prejudicii financiare în scopul salvării omenirii de la posibilitatea unui accident neprevăzut...”

★

Ziarele apărute peste câteva ore publicau comunicatul (întărit cu declarații luate unor personalități financiare, artistice și citorva profesori de liceu de mina a doua), urmat de comentariile reținute, dar favorabile, ale presei.

Știrea se răspîndi în toată lumea și, în ciuda asigurarilor din surse oficiale, oficioase, religioase, financiare etc., un vînt de panică începu să bîntuie unele regiuni ale globului pămîntesc.

O cenzură severă suspendase cele câteva publicații ale asociațiilor de luptători pentru pace și ziarele organizațiilor muncitorești, care încercaseră să arate publicului realitatea fără văluri, cerîndu-le tuturor savanților lumii să caute o soluție rapidă de evitare a catastrofei.

În marile capitale, considerate încă de mulți drept orașe ale artelor, ale luminii, ale muzicii, ale distracțiilor etc., panica luase proporții neașteptate. Sinucideri, reclame, expoziții de cimpanzei futuriști, orgii, hipnotism, licitații de mărfuri vechi la prețuri de lichidare, oficii divine, volume de versuri macabre, apariții de secte religioase noi, spectacole de groază, crime pasionale, baruri devastate: acesta era bilanțul primelor zile.

Pe mai bine de a treia parte din glob însă, oamenii își vedeau de treabă, oarecum îngrijorați, exprimîndu-și în adunări sobre revolta față de inconștiența criminală a genocizilor contemporani, fiind siguri totuși că dezast-

trul va putea fi evitat, savanții din acea parte a lumii fiind în măsură, după cum o dovediseră succesele incontestabile și fără precedent de pînă atunci, să rezolve rapid și bine grava problemă.

Dejucînd planurile Regilor neîncoronați ai dinților, ciorapilor de lînă, accidentelor agreabile, rachetelor perfecte etc. din zona de umbră a lumii, în ciuda asprei cenzuri și a vigilenței polițienești, cîteva apeluri către oameni ieșiseră printre gratiile închisorilor arhipline.

Un fel de literator dement își clama, între sughițuri alcoolice și reclame colorate proiectate pe cer, ideile funeste:

*„Vino, moarte din Cosmos!
Coboară gigantic Unu,
Demiurg al distrugerii,
Compresor al eternității gri;
Soporific, iubită, beție-a neantului,
Adu-ne pacea, cataclism universal!
Slavă genialei științe ce ni te dăruie,
Ofrandă a spaimei! Vom fi holocaust
Pe altarul acestui neo-Jehova
Gigantic, Unu, Indivizibil eon al...”*

Și așa mai departe în același stil de apocalips, pe zeci de pagini mari, îndoliate.

Cifrele de afaceri creșteau într-o progresie fabuloasă.

Nou! Excepțional! Consumați ultima și cea mai delicioasă mixtură: „Mortuar unu și cel din urmă“. Ultimul cocktail al omenirii!

Nu ezitați! Nu e o sumă prea mare! Achiziționați adăpostul nostru Antigigant: durabil, confortabil, modern. Tip individual, pentru o pereche sau pentru familii numeroase. Instalarea cu prinsă în prețul de livrare. Aparate speciale amortizează explozia, transformînd suflul în zefir filtrat și igienic.

Rețineți din vreme bilete, prețuri moderate, la ultima slujbă a Reverendului nostru ce va avea loc în ziua catastrofei în catedrala subterană amenajată pentru numai 3 000 de locuri! Tema prediciei: „Este posibilă comuniunea în moarte?“ Loc de parcare pentru mașini. Ora catastrofei va fi anunțată la vreme!

Ultimul film al specialistului în suspens-uri, celebrul autor a zeci de mii de crize cardiace în sălile obscure. Zguduitoare peliculă a catastrofei, turnată într-un timp record.

Veridicitate, pasiune, groază, scene de masă, secvențe diabolice. Premieră de gală. Spectacole limitate. Albiri garantate ale părului, indiferent de colorantul folosit pentru nuanța naturală!

Și panica izbuti să străbată ușile inexpugnabile ale safe-urilor, să răstoarne parapetele valutare, să străpungă stratul izolant de acțiuni la purtător, să zdrobească tamponele antișoc de cecuri barate, să spargă cazematele apărătorilor „libertății și drepturilor omului“, să perforzeze pereții de optimism obligatoriu ai Comisiei de cercetare.

Simțind că se apropie ceasul fatal, când nimic n-ar mai fi putut să-i păzească de forța nucleară dezlănțuită de ei înșiși, capabilă să li se-ntoarcă împotriva, Regii neîncoronați și toată ierarhia de operetă a curții se hotărîră să apeleze la ajutorul „adversarilor“.

Reporterul eliberat se năpustise pe aparatul telefonic, formînd numărul ziarului și începînd să dicteze apelul:

„Ne adresăm tuturor oamenilor dornici să vadă lumea cruțată de un înfiorător dezastru...“

Se întrerupse de la primele cuvinte pe care le auzi rostite în amplificatoarele aparatului de radio deschis.

„Retransmitem o știre senzațională difuzată de toate agențiile“.

Sunetele rare, majestuoase, de clopot, semnalul vestit al postului de radio, precedară o voce baritală, frumoasă, calmă, vocea aceea a Crainicului, cunoscută și iubită de cei care aveau urechi de auzit:

„Свотка. Космическая телеуправляемая ракета «Сapiенс 106» выполнила свою задачу, уничтожая космический корабль «Гигант 1» носитель ядерного заряда. Взрыв произошел на высоте 8 000 км, сегодня, в 12,00, по местному времени.“¹

¹ „Buletin de știri. Racheta cosmică «Sapiens 106», cu tele- și autocomandă și-a îndeplinit misiunea, distrugînd nava cosmică Gigant 1 cu încărcătură nucleară. Explozia s-a petrecut la 8 000 km altitudine, astăzi, la ora 12,00, ora locală“.

„Bulletin d'informations. La fusée cosmique «Sapiens 106», télé- et autocommandée a réalisé son programme, détruisant à une altitude de 8 000 km, l'engin cosmique *Gigant 1*, qui transportait une charge nucléaire. L'explosion s'est déclenchée, aujourd'hui, 12 heures, l'heure locale“.

„Letzte Nachrichten. Die Kosmische Rakete «Sapiens 106», mit Fern- und Selbststeuerung, hat ihre Aufgabe erfüllt und in 8 000 km Höhe das Raumschiff *Gigant 1*, welches eine Kernladung...“

New's bulletin. The cosmic rocket «Sapiens 106», tele- and selfguided, has accomplished his mission, destroying at 8 000 km altitude...“

Reporterul nu mai asculta. Lăasă încet receptorul în furcă și ieși printre oameni, pe care înțelegea că-ncepe să-i iubească.

LUMINA VIE

Tșogori seamănă cu o insulă. O insulă pustie, inconjurată de oceanul norilor. Adesea ea se cufundă în acest ocean. Atunci o învăluie o pîclă alburie, prin care nu se străvede nici cerul, nici pămîntul. Cînd însă norii se destramă, te afli în fața unui miracol: ziua, bolta e nefiresc de albastră, iar noaptea, pe întinsul ei se aprind strălucitoare făcliile stelelor. Nicăieri lumina lor nu e atît de vie. Nicăieri ele nu ți se par atît de aproape...

Singură clădirea observatorului astronomic e săpată în stîncă: o încăpere mică peste care se boltește o cupolă străvezie. Mobilierul e practic și confortabil, instrumentele, în număr impresionant. Găsești aci totul, de la simpla lunetă și pînă la convertizorul electrono-optic cu infraroșii. O micro-centrală atomică furnizează energia necesară aparatelor.

Doi oameni trăiesc aci. O dată la trei luni, cînd condițiile meteorologice o îngăduie, sosește un convertoplan și îi schimbă. E o viață monotonă, în care doar radioul aduce puțină variație.

Cei doi sînt tineri. Gordon Baxter din Detroit și Serghei Anosov din Krasnoiarsk nu au împreună nici 60 de ani. S-au scurs șaptezeci și cinci de zile de cînd sînt aici, șaptezeci și cinci de zile și șaptezeci și cinci de nopți. La Krasnoiarsk sau la Detroit, două luni și jumătate nu înseamnă cine știe ce. Aici însă, o zi e cît o lună, o lună cît un an, iar trei luni, o veșnicie.

Au devenit prieteni. Deși au firi diferite și un mod diametral opus de a privi viața.

Acum, Serghei doarme. Baxter veghează la aparate. Reglează orbitoscopul și notează observațiile într-un carnet. Prin liniștea camerei răsună fișitul caloromului, gazul care circulă între straturile cupolei, împiedicînd depunerea gheții.

Baxter întinde brațele și cascade. Își aprinde o țigară și privește prin cupolă. Cerul e senin. La lumina palidă a stelelor,

celelalte creste ale munților Karakorum, mai scunde decât Tșogori, seamănă cu un straniu peisaj cosmic .

— Parcă aș fi pe Lună! mormăie Baxter cu țigara între buze. Sint aproape sigur că aceste piscuri nu prea se deosebesc de cele de pe mohoritul satelit al Pământului.

Și după altă privire prin cupolă :

— E al naibii de înalt muntele! Al doilea din lume. Nu se vede nimic decât cer, stînci și gheață. Uf...

— Ce ai, Gordon!? De ce te necăjești?

Glasul lui Anosov îl face pe Baxter să tresară.

— Ah, te-ai trezit? Este abia trei! Mai ai o oră...

— Am dormit destul. Îmi ajunge! Dacă vrei să te culci...

— Nu mi-e somn. Hai să stăm de vorbă. Știi, Serghei, mă întreb cum de-am nimerit tocmai noi doi în această pustietate?

Anosov zîmbește din colțul buzelor.

— Nu cumva ne-a adus pasiunea pentru astronomie?

— Firește, firește! Drept să-ți spun, mie mi-a suris ideea să lucrez la acest observator. Doar că nu îndrăzneau să sper că voi izbuti. Erau atîția candidați... Oameni cu greutate, savanți. Și totuși m-au ales pe mine! A fost un noroc nemai-pomenit. Intr-un ziar din Detroit a apărut și un articol : „Gordon Baxter la 8 600 de metri“. E greu să-ți explic ce-am simțit în ziua aceea. Aveam, în sfîrșit, „publicity“. Tu, Serghei, nu știi ce înseamnă publicity! Cît timp n-o ai, ți-o dorești doar așa, fără s-o prețuiești la adevărata ei valoare. De-abia cînd guști prima oară din licoarea ei dulce, îți dai seama că fără ea nu mai poți trăi. Publicity înseamnă ieșire din anonimat, înseamnă glorie. Ea te face om, îți creează personalitate. Fără publicity ești un oarecare, una dintre umbrele cenușii care alcătuiesc masa.

Anosov răspunde cu o ușoară ironie :

— Despre mine n-au scris niciodată ziarele. Totuși, mă simt cît se poate de bine și nu m-am socolit niciodată un ins oarecare dintr-o masă amorfă.

— Inseamnă că n-ai năzuințe, n-ai aspirații, n-ai ambiții?

— Te înșeli! Năzuiesc de pildă să descopăr ceva nou în noianul acesta de luminițe, ceva care să deschidă căi gîndirii creatoare.

— Păi eu ce-mi doresc? Să găsesc ceva care să stîrnească senzație pe globul ăsta de lut. Reporterii, interviuri, conferințe. Titluri mari în ziare...

O privire piezișă a lui Anosov îl face să se oprească. Dar numai după cîteva clipe continuă.

— Știu la ce te gîndești Serghei. Că rîvnesc la bani! Da, vreau bani! Bani mulți, fără număr. Publicity și bani sînt, ca să zic așa, unul și același lucru. Dacă aș avea vreo mie de dolari, aș lăsa totul baltă și aș pleca cu primul convertoplan la Srinagar. De acolo m-aș duce cu avionul la Karaci sau la Calcutta și m-aș îmbarca pe un pachet de lux. De mic copil mi-am dorit să colind mările. Se spune că apa lor nu-i peste tot aceeași. Unele mări au apa albastră și străvezie, altele sînt negre ca smoala sau verzi ca sticlele de bere, iar altele strălucesc ca aurul sau ca argintul.

Anosov continuă să-l privească lung și parcă mirat. Cu buzele aproape nemîșcate murmură :

— Și bancnotele sînt de diferite culori.

— Ce-ai spus?

— Nimic, nimic! Eu te înțeleg, Gordon, te înțeleg. Dar vezi, mie mi-ar fi mult mai greu să te fac să pricepi ce m-a îndemnat pe mine să vin pe Tșogori.

Timpul se scurge pe nesimțite. Au mai rămas doar vreo două ore pînă la răsăritul Soarelui. Serghei a înregistrat traiectoria unuia dintre sateliții artificiali. Introduce filmul în mica fotocombină și pornește motorușul. De-afară răsună șuieratul vîntului. O parte a cerului a început să dispară sub nori. Cite o stea piere pe negîndite. Stă cîteva clipe ascunsă și reapare parcă și mai falnică.

Anosov le urmărește atent, aproape încordat, ca și cînd le-ar număra.

— Da, sînt toate! Nu lipsește nici una, constată amuzat „gestionarul aștrilor”, cum îi place lui Serghei să se autointituleze. Uneori are sentimentul că cineva i-a dat în păstrare stelele. Ivirea lor în fapt de seară îl încîntă, pătirea lor în zorii dimineții îl întristează. Constelațiile, cu formele lor ciudate, evocînd vietăți fantastice sau eroi legendari, sînt marea lui pasiune. Anosov n-a scris niciodată poezii, dar e, în felul lui, un poet.

Pentru el, Andromeda nu e un simplu grup de corpuri cerești, ci nefericita fiică a lui Cefeu și a Cassiopei, tîntuită de stîncă și lăsată pradă monștrilor. Și nici Pegasus nu-i o constelație obișnuită, ci aprigul armăsar înaripat al lui Perseu, venit cu iuteala gîndului s-o scape de frumoasa prințesă.

Părul Berenicei, Dorado, Hercule... constelații, dar totodată pietre scumpe din scripitorul șirag al legendelor.

Serghei se ridică încet din fotoliu și-și lipește fruntea de partea de jos a cupolei.

Priveliștea îi stîrnește un gînd curios: dacă un astronaut, venind de pe o altă planetă, n-ar zări decît acest pisc golaș,

încins de briul de nori? N-ar fi îndemnat să creadă că Pământul este un imens ocean cenușiu, din care răsare o singură insuliță pustie? Poate că ar renunța să mai străpungă norii... Poate că ar porni nepăsător mai departe, în căutarea unei alte planete mai primitoare.

Ride cu glas tare:

— De-aș fi eu în locul lui, aș cufunda negreșit nava în oceanul învolburat, aș...

Ce-i asta?

Anosov ridică dintr-o zvicnătură capul și-și atingește privirile într-un punct al boltei. Colo, în dreapta se vede ceva neobișnuit. O stea necunoscută? Nu... nu-i o stea, căci își schimbă locul față de stelele vecine. Atunci poate un satelit, o stație cosmică?

Dar la ora asta nu figurează nici una în program. Și apoi, aspectul e ceșos, estompat...

O cometă? Sau poate o minusculă nebuloasă, aflată la mii și mii de ani-lumină?

Degetele tinărului apasă febril pe butoanele tabloului de comandă. Instrumentele optice se îndreaptă spre ciudatul punct luminos. Totodată răsună biziitul de bondar al aparatului de filmat.

Zgomotul îl trezește pe Baxter.

— Ce s-a întâmplat, Serghei?

Cu un gest al mâinii, Anosov îl cheamă la el.

— Privește, Gordon! O mică pată de lumină apărută din senin. Să fie o cometă?

— O cometă? A... da, da, o văd... Mi se pare că se îndreaptă spre noi.

Amîndoi urmăresc cu sufletul la gură punctul luminos care acum e mult mai mare și mai strălucitor.

— Vine spre Pământ, repetă Baxter. Dar traiectoria e atît de neobișnuită pentru un obiect cosmic... iar viteza de deplasare... Nu, nu poate fi o cometă. E altceva!

— Altceva?

— Să dau drumul radiolocatorului!

Un zumzet umple încăperea. Două perechi de ochi urmăresc încordați ecranul albastru. Nimic! Nici o tresărire între cercurile concentrice! Deodată însă se conturează o pată.

— Undele electromagnetice întilnesc un obstacol. Obiectul care vine spre noi nu e numai... lumină. E ceva... ce emite sau reflectă fotoni, strigă alarmat Baxter.

Serghei îl aprobă.

— Ai dreptate, Gordon. E o masă luminescentă de forma unui triunghi.

Baxter continuă să privească fascinat cerul.

— Se apropie, se apropie mereu. Mă duc să anunț Srinarul...

— Stai, oprește-te!

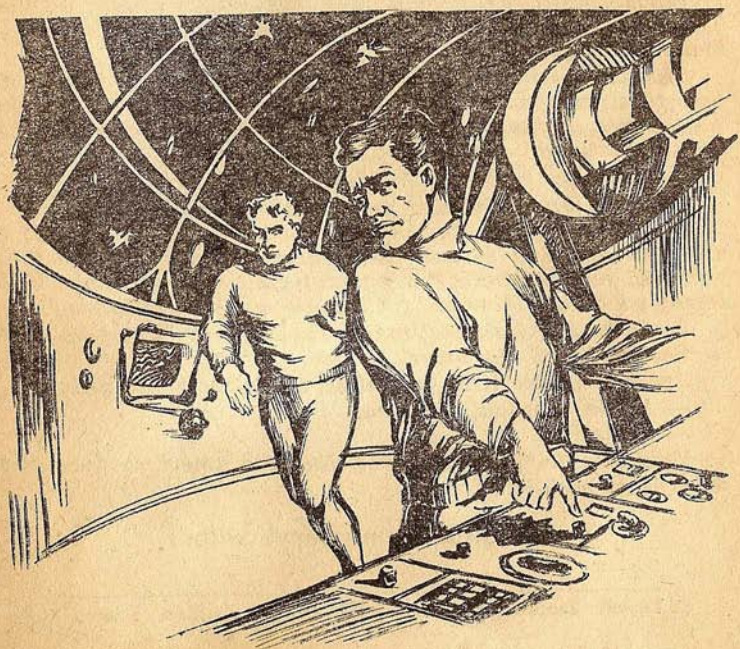
— De ce? Ca să ne-o ia altcineva înainte? Trebuie să comunicăm neîntârziat descoperirea noastră.

Anosov rămîne pe gînduri, fără să piardă din priviri misteriosul triunghi, care, în cele cîteva minute, și-a dublat dimensiunile. Il apucă pe Baxter de braț.

— Nu, Gordon! Te rog să mai aștepti. Măcar un sfert de ceas. Te rog mult...

— Riscăm să scăpăm un prilej extraordinar. Gîndește-te dacă anunță cineva înaintea noastră...

— Asta n-are importanță. La urma urmei, ce-ai putea comunica? O pată de lumină de formă triunghiulară se apropie de Pămînt. Alîta tot. Gîndește-te însă ce-ar putea să iasă de aici. Anumite ziare de-abia așteaptă o asemenea bombă. Cine știe ce o să se mai născocoască. Poate chiar că se apropie sfîrșitul lumii.

— La naiba! Să anunțe ce le-o plăcea! Dar să amintească de noi! Mă duc să transmit!

Anosov îi taie calea.

— Așteaptă, Gordon!

— Serghei, e vorba de viitorul, de cariera mea... de a noastră.

Anosov îi pune mâna pe umăr și-l privește drept în ochi.

— Te rog să ai răbdare! Mai întâi să stabilim despre ce este vorba.

— Așteptare, mereu așteptare! Știi doar că sînt un om de acțiune, Serghei!

Anosov îl trage spre sine.

— Ascultă, omule de acțiune. Înainte de a trece la fapte, e bine să chibzuiești. Oricînd, cu orice prilej, și mai ales acum!

Baxter îi dă un ghiont prietenesc.

— Fie! O fac pentru tine! Deși asta mă costă pe puțin... câteva mîșoare.

Baxter se trîntește într-un fotoliu și așază picioarele pe marginea mesei. Privirea îi rămîne ațintită asupra cerului. Triunghiul de lumină ocupă acum o treime a cupolei și înaintează mereu.

Încetul cu încetul începe să-l cuprindă teama. Teamă de această stranie pată luminoasă, teamă de a nu pierde prilejul să-i anunțe prezența. Se ridică tiptil și încearcă să se furișeze spre aparatul de emisie. Anosov îl observă:

— Credeam că ne-am înțeles, Baxter?

Reproșul are darul să-l scoată pe acesta din sărite.

— Ne-am înțeles, ne-am înțeles. Cuvintele sună răstit și un gest nestăpînit îi trădează enervarea. Să așteptăm? Ce naiba să mai așteptăm? Momentul cînd acest triunghi blestemat va atinge Pămîntul? Cine știe ce se va întîmpla!

— Orice s-ar întîmpla, radiogramă n-ar fi de nici un folos.

Baxter ridică din umeri și tace.

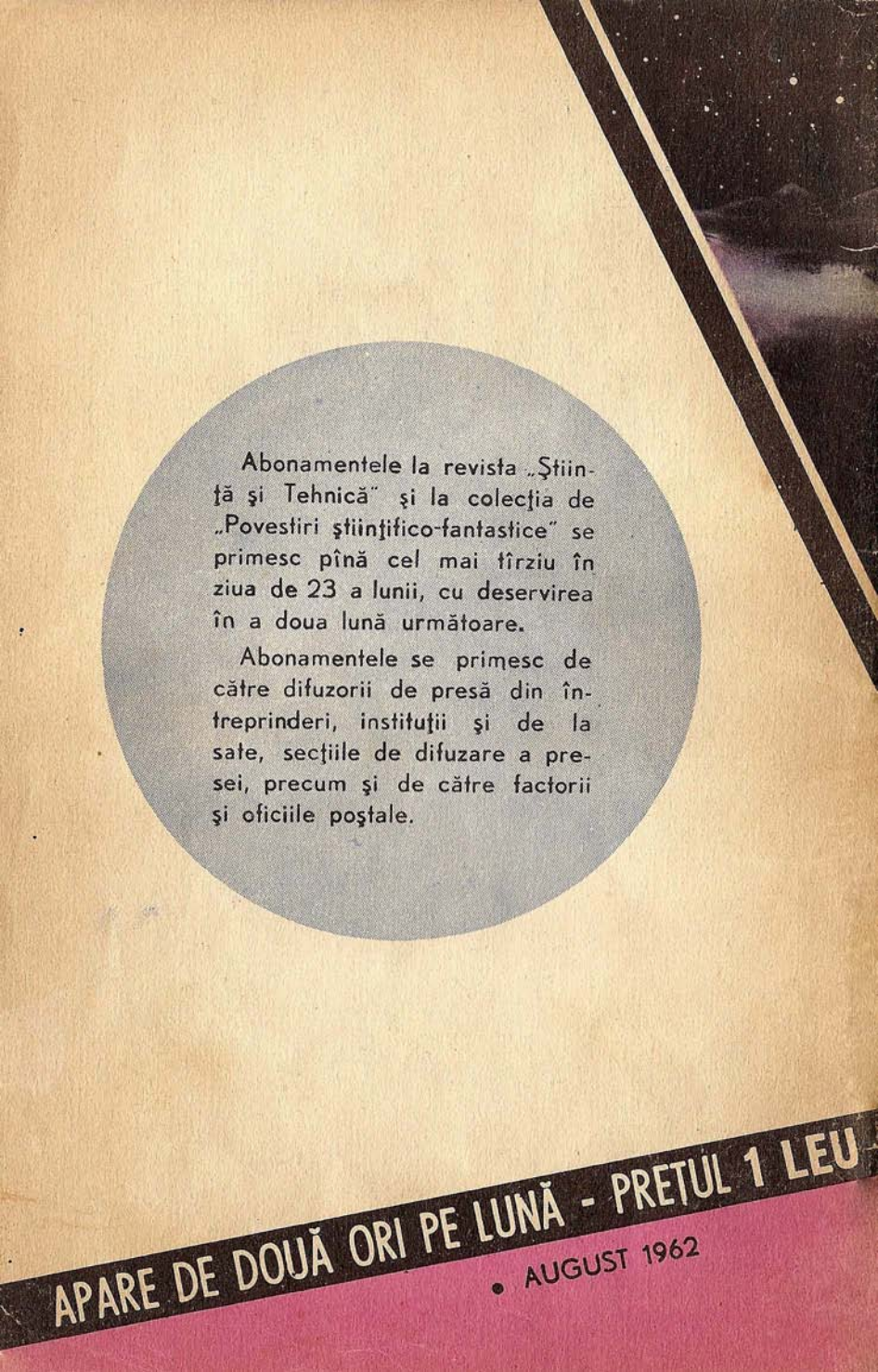
Anosov e coplesit de priveliște. Se dezmeticește greu.

— Haide, Gordon, să ieșim.

— Să ieșim?

Vrea să obiecteze ceva, apoi, dînd din umeri, se duce să-și ia șuba și căciula.

(Slîrșitul în numărul viitor).

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU

• AUGUST 1962